

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. szeptember 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószer birtoklásának büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2015. január 9. napján kihirdetett **1.B.913/2014/32.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A szabadságvesztést **8 (nyolc) évre enyhíti**, melynek a végrehajtási fokozatát **börtönben határozza meg.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott helyesen 2013. október 25. napjától van előzetes letartóztatásban.

A bűncselekmény megnevezése helyesen: **társtettesként elkövetett kábítószer birtoklásának büntette**, a jogszabályi alapja helyesen: Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulat**, (2) bekezdés c) pont.

A vádlottat **Magyarország területéről** tekinti kiutasítottnak.

Az elkobozni rendelt kábítószert a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság **29022/462/2013. bü.** szám alatt foglalta le, amelynek vegyész szakértői száma: **29200-801/S-374/2013.**

A vádlott által viselendő elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen: **408.438.-(négy száznyolcezer-négy százharmincnyolc) forint**, míg a fennmaradó - helyesen - **634.882.-(hat százharmincnégyezer-nyolc száznyolcvankettő) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott által a 2015. január 10. napjától 2015. szeptember 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **305.341.-(három százöttezer-három száznegyvenegy) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a vádlott útlevelének száma: (szám).

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki társtetteségben elkövetett kábítószer birtoklásának büntetéseben [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont]. Ezért őt 9 év szabadságvesztésre és 10 év kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban rendelte

végrehajtani, és megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, illetőleg a lefoglalás megszüntetése mellett azok kiadásáról, valamint iratmellékletként kezeléséről, továbbá megsemmisítéséről és a bűnügyi költség viseléséről.

A törvényszék ítéletével szemben a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.508/2014/12-II. számú átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértésre, a tényállás és jogi indokolás helyesbítésére és kiegészítésére, valamint a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a vádlottat az ítéletábra Magyarország területéről tekintse kiutasítottnak és a nyomozás során lefoglalt 42491 gramm kannabisz tartalmú zöld színű növényi ágvégeződéseket tekintse elkobzottak.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész az átiratban foglaltakat akként módosította, hogy a behozott kábítószer mennyiségének a különös jelentős mennyiség alsó határát jelentősebb mértékben meghaladó körülmény súlyosító körülmények közül való mellőzésére vonatkozó indítványát visszavonta a kialakult bírói gyakorlatra figyelemmel.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során olyan eljárási szabálysértést nem vétett, amely az ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezné.

Az ügy érdemét nem érintő szabálysértés ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a 2014. december 2. napján tartott tárgyaláson nem tisztázta, hogy a tolmáccsal szemben valamely kizáró ok fennáll-e.

A Be. 114. § (3) bekezdése értelmében ugyanis a törvénynek a szakértőre vonatkozó rendelkezései a tolmácsra is irányadók.

A Be. 110. § (1) bekezdés első mondata alapján pedig a szakvélemény szóbeli előadása előtt meg kell állapítani a szakértő személyazonosságát és tisztázni kell, hogy nincs-e vele szemben kizáró ok.

Miután azonban (tolmács neve) tolmács kizáró okra a nyomozás során a gyanúsított kihallgatásai alkalmával az arra történt figyelmeztetése után nem hivatkozott, miként a másodfokú eljárásban sem, ezért az ítéletábra pusztán megjegyezte az eljárási szabálysértést.

A törvényszék a tényállás felderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. Ezzel összefüggésben indokolási kötelezettségének eleget téve logikusan és az iratoknak mindenben megfeleltethető módon magyarázatát adta annak, hogy tényállását miért a vádlott bűnösségét tagadó vallomásával szemben, az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra, így (tanú neve) tanú vallomására, a hőkamera felvételekre, 1. sz. igazságügyi vegyész szakértő és 2. sz. vegyész szakértői véleményére alapozta.

Nem osztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontját, a nyomozati iratok 290-306. lapszámai alatt kihallgatott személyek vallomásait rögzítő jegyzőkönyvek, mint okiratok ismertethetőségének kizártságát illetően.

A 2015. január 9. napján tartott tárgyaláson a törvényszék az ügyésznek az okiratok ismertetésére irányuló indítványát elutasította azzal, hogy a kihallgatott személyek vallomásait tartalmazó jegyzőkönyvek a büntetőeljárás törvény vonatkozó szabályainak nem felelnek meg (első fokú 32. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).

Az említett jegyzőkönyvek azonban nem a büntetőeljárás keretében, hanem a Szegedi Határrendészeti Kirendeltség idegenrendészeti eljárásában kihallgatott személyek törvényes figyelmeztetéseket követően tett vallomásait rögzítik.

A Be. 76. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően a büntetőeljárásban fel lehet használni azokat az okiratokat, amelyeket valamely hatóság - jogszabályban meghatározott feladatainak teljesítése során a hatáskörében eljárva - a büntetőeljárás megindítása előtt készített, illetőleg beszerezett. Ezért, az említett jegyzőkönyvek okiratokként ismertethetőek lettek volna, az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes jogi álláspontja téves. Az ismertetés elmaradása azonban az első fokú ítélet megalapozottságát nem érintette.

A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Ezt önállóan teszi meg a vád keretei között, és az ítéleti tényállásban csakis a kétséget kizáróan bizonyított tényeket lehet megállapítani. Olyan tényt nem állapíthat meg, amit nem talált kétséget kizáró módon bizonyítottnak. A Be. 4. § (2) bekezdése értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a terhelt terhére értékelni. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a kétséget a vádlott javára kell értékelni, és olyan állításait is el kell fogadni, amit nem talált a bíróság kétséget kizáró módon bizonyítottnak. Így a vádlott javára szolgáló tényeket is csak akkor lehet a tényállásban megállapítani, ha az kétséget kizáró módon bizonyított.

Az elsőfokú bíróság az általa beszerezett bizonyítékokat szabadon értékelhette, és a bizonyítás eredményeként a tényállást az így kialakult meggyőződése szerint állapíthatta meg [Be. 78. § (3) bekezdése]. Ennek mindössze az a korlátja, hogy iratszerűen és logikusan eleget kellett tennie az indokolási kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő és mérlegelő tevékenysége megfelelt az iratok tartalmának és okfejtése logikus volt. Ezért azt, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott azon védekezését, hogy kényszer, illetve fenyegetés hatása alatt követte el a bűncselekményt, nem lehetett eredményesen támadni a másodfokú eljárásban. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére ugyanis nem kerülhet sor. Így a tényállást támadó és a bizonyítékok újramérlegelésére irányuló, felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság arra tett megállapítást, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy a feladata kábítószer Magyarország területére történő becsempészése, tehát ezen tényről tudomással bírt.

Az elkövető tudatának arra kell kiterjednie, hogy az elkövetés tárgyát képező anyag kábítószer, vagy akár az is lehet. Nem kell azonban tisztában lennie a kábítószer konkrét fajtájával, összetételével, minőségével, elegendő, hogy arra kiterjed a legalább eshetőleges szándéka, hogy az lehet bármilyen fajtájú és mennyiségű kábítószer is.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az elsőfokú ítélet tényállását csupán az alábbiak szerint egészítette ki, illetőleg helyesbítette.

A vádlott vagyonát képezi a lakcíme szerinti ingatlan (nyomozati iratok 348. lapszám alatti gyanúsítottkénti kihallgatási jegyzőkönyv).

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdésében foglaltakat a jogi indokolásba utalta, minthogy az ott írtak jogkövetkeztetések, és nem tények.

A 3. oldal 4. bekezdését akként helyesbíti, hogy a vádlott, valamint az ismeretlenül maradt társa által birtokolt és Magyarország területére behozott kábítószer totál-THC tartalma meghaladta a különösen jelentős mennyiség alsó határát, annak 503%-a, azaz mintegy 5,035-szerese.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott által elkövetett cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette azzal, hogy az ítélet rendelkező részében elmulasztotta annak a jogszabályi alapját megjelölni, hogy konkrétan milyen elkövetési magatartással - a kábítószer országba történő behozatalával - valósította meg a bűncselekményt. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölését akként helyesbítette, hogy az a Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulatába** ütközik és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő és büntetendő.

A Kúria - a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló - 61. számú BK véleményében foglaltak szerint a bűncselekmény megnevezése helyesen társtettesként (és nem társtettesekben) elkövetett kábítószer birtoklásának büntette.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet jogi indokolását (8. oldal 4. bekezdés) azzal egészítette ki, hogy a helyesen hivatkozott Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának a) és b) pontja értelmében a kannabisz az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I. jegyzékében foglaltak alapján minősül kábítószernek, míg a delta-9-THC az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett pszichotrop anyagokról szóló egyezmény II. jegyzékében foglaltak alapján minősül veszélyes pszichotrop anyagnak, s ezáltal kábítószernek.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket.

A kialakult büntetés kiszabási gyakorlatnak megfelelően osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy azon körülmény, hogy a vádlott által behozott kábítószer mennyisége a különösen jelentős mennyiség alsó határát jelentősebb mértékben meghaladta, annak több mint ötszöröse volt, súlyosító körülményként értékelendő.

Ezen túlmenően a bűnösségi körülményeket támadó védői álláspontot nem osztotta az ítélet tábla, ugyanis az elsőfokú bíróság a vádlott büntetlen előéletét az elsőfokú ítélet 8. oldal utolsó sorában enyhítő körülményként értékelte.

Miután a vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények túlsúlya volt megállapítható, mind számukat, mind súlyukat illetően, bár az elsőfokú bíróság törvényes nemű és mértékű szabadságvesztés büntetést szabott ki a vádlottal szemben, a másodfokú bíróság a büntetés kiszabása

során az irányadó középértéktől nagyobb arányú eltérést tartott indokoltnak a vádlott javára, így a vele szemben kiszabott büntetést a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Figyelemmel a törvényszék által is feltárt enyhítő körülményekre, így különös nyomatékka arra, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszélő külföldi állampolgár, akinek a büntetés kiállása fokozott terhet jelent, az ítélet tábla a vádlottal szemben a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján alkalmazandó fegyház végrehajtási fokozatnál a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozatot határozott meg [Btk. 37. § (2) bekezdés a) pont].

Egyebekben az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően alkalmazott a külföldi állampolgárságú vádlottal szemben kiutasítást azzal, hogy a Btk. 59. § (1) bekezdése alapján az ítélet tábla **Magyarország területéről** kiutasítottnak tekintette a vádlottat.

A törvényszék rendelkezései az eljárás során lefoglalt bűnjelkekről törvényesek azzal, hogy az elkobozni rendelt kábítószer a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság 29022/462/2013. bü. szám alatt foglalta le, amelynek vegyész szakértői száma 29200-801/S-374/2013.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó elvei a törvényszéknek helyesek voltak, azonban számítási hiba folytán tévesen határozta meg az eljárás során felmerült, valamint az állam által viselendő bűnügyi költség összegét, ezért a másodfokú bíróság ezeket is pontosította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott helyesen 2013. október 25. napjától van előzetes letartóztatásban.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a kirendelt védő, valamint a tolmács és fordítói díjakkal felmerült 305.341,- forint vonatkozásában megállapította, hogy azt - a kirendelt védő díja esetében az eredményes fellebbezésre is tekintettel - a Be. 381. § (2) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a Be. 258. § (2) bek. b) pontjában és a Be. 117. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem állapította meg a vádlott személyi adatai között a személyazonosító okmányának a számát, s ezért a másodfokú bíróság pótolta.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. szeptember 17. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Benedek Tibor s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.270/2015/29. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.913/2014/32. számú ítélet a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember 17. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke